

Kázání Bystřička, Růžďka 12.1.2020

Vzdor anebo pokora?

Introit: „*Já, Hospodin, jsem se nezměnil, ani vy jste nepřestali být syny Jákobovými.*“ (Mal 3,6)

Píseň 638

Modlitba

Čtení: 1. Samuelova 9, 1-10

Píseň 130

Text kázání: 1. Samuelova 15, 22-28

Bratři a sestry,

život je plný změn. Mění se podmínky pro život, mění se náš věk, mění se politická situace, mění se lidé. Někdy ty změny jsou v kladném smyslu, někdy jsou to změny k horšímu. Co je ale pro nás důležité, že Hospodin, náš Bůh, se nemění. Ten je stále stejně dobrý a spravedlivý. Avšak já bych chtěl dnes poukázat na to, že se může změnit lidské srdce, lidský charakter. A to samozřejmě obojím způsobem. Chtěl bych nás jednak povzbudit k tomu, abychom **skrze přijímání Božího slova byli proměňováni k podílu mezi posvěcenými**. Skrze pravidelné přijímání Božího slova do našeho života můžeme být skutečně proměňováni, pokud ovšem budeme chtít na sobě takto pracovat. Avšak, a to je to druhé, chtěl bych také varovat, že se člověk může změnit k horšímu. A tu je má otázka k zamyšlení. ***Znáš někoho, kdo se změnil k horšímu a někoho, kdo se změnil k lepšímu? A co ty sám? K čemu se měníš ty?*** Chtěl bych se s vámi nad tímto tématem zamyslet a na životě prvního izraelského krále ukázat, co vedlo ke změně jeho života. Nejprve to byla ta změna k lepšímu, pak, žel, k tomu horšímu.

Nečetli jsme zde celý Saulův životní příběh, ten, kdo jej nezná, nechť ho to vede k jeho přečtení v 1. Samuelově. Nicméně v krátkosti si některá důležitá fakta připomeňme. Za Saulova života dochází k veliké politické změně v izraelském národě. Do té doby tam byla tzv. **teokracie, což znamená vláda Boží**. Bůh povolal ke správě země kněžstvo, avšak výrazně do jejího chodu zasahovali tzv. **soudci**. Ti jednak soudili lid, ale byli to především bojovníci a vysvoboditelé. Jako např. **Gedeon, Samson, Jiftách**. Nicméně lid odkoukal od sousedních zemí, že jim vládne král a chtěli mít také svého krále. A když tehdy lid předstoupil před soudce a proroka Samuela s tímto požadavkem, byl jím varován, že to není dobré. Přesto si to lid vyžádal a Bůh to svolil. Poslal tedy Samuela, **aby za krále pomazal Saula**. Ačkoliv to byl **statný muž vysoké postavy**, velice se podceňoval, nevěřil si, bál se a když měl být povolán za krále přede všemi lidmi, tak se schovával. Tomu však předcházelo něco důležitého. **Samuel na Saulovu hlavu vylil olej a pomazal ho za krále**. A následně mu řekl, co má udělat, jakou cestou jít, kam dorazit. Byly to takové podobné instrukce, jako když dětem na táboře vysvětlujeme táborovou hru. ***Až půjdeš dnes ode mne, zastihneš u Ráchelina hrobu na benjamínském území v Selsachu dva muže;.. Odtud budeš postupovat dál, až přijdeš k božíšti Táboru; tam tě zastihnou tři muži putující k Bohu do Bét-elu. Jeden ponese tři kůzlata, druhý ponese tři bochníky chleba a třetí ponese měch s vínem. Popřejí ti pokoj a dají ti dva chleby a ty je od nich přijmeš. Potom vstoupíš na Boží pahorek, na kterém jsou pelištejská výsostná znamení. Až tam vejdeš do města, narazíš na hlouček proroků sestupujících z posvátného návrší...a oni budou v prorockém vytržení. Vtom se tě zmocní duch Hospodinův a upadneš do prorockého vytržení s nimi a změniš se v jiného muže. Až se u tebe tato znamení dostaví, učiň, co se tvé ruce naskytne, neboť Bůh bude s tebou.*** A my tam pak dále čteme velice důležitou informaci, že **sotva se Saul obrátil, aby od Samuela odešel, proměnil mu Bůh srdce v jiné**. Na tomto místě bych se chtěl zamyslet nad otázkou, zda Bůh sám bez vůle člověka může změnit jeho srdce k lepšímu. Myslím si, že by mohl, protože Bůh může všechno, ale takto On to nedělá. Dává nám svobodu. Člověk musí chtít. A i zde to bylo. Saul uvěřil těm Samuelovým slovům a poslušně podle nich šel. **A proto mu Bůh změnil srdce v jiné a Bůh byl s ním**, jak jsme četli. To je úžasná věc, když člověk ví, že Bůh je s ním! Tak to můžeme mít ale i my. Bůh ti může změnit tvé srdce, může změnit tvůj charakter, avšak je potřeba uvěřit jeho slovům a jít podle nich! **Když se Saul dostal do hloučku proroků, prorokoval také**. Byl naplněný Duchem svatým. Velký vliv na naši změnu může mít naše okolí. Chodíme-li do shromáždění Božího lidu, kde vyznáváme a následujeme Ježíše Krista, můžeme si více uvědomovat, že jsme Kristovi, chodíme-li však mezi svévolníky za účelem mít podíl na jejich svévoli, pak se to na nás také jednoznačně podepíše. A je to zodpovědnost každého z nás, k čemu se necháme proměňovat.

Král Saul je biblickým výstražným příkladem toho, že i člověk, který byl naplněný Duchem svatým, se nakonec začal měnit ke zlému. Když začal kralovat, tak se několikrát dostal do složitých situací, ale neřešil je v poslušnosti Božího slova. Tehdy Bůh mluvil živé Boží slovo právě skrze Samuela, avšak Saul jeho pokynů

už nedbal. Nejprve před bitvou s Pelištejci měl čekat na Samuela, aby obětoval Hospodinu. Jelikož ale Samuel dlouho nešel, podlehl Saul naléhání lidu a tíze okamžiku, a **obětoval Hospodinu sám, přestože na to neměl oprávnění**. Před další bitvou proti Amálekovi má jasnou instrukci vyhubit vše jako klaté, ale z kořisti si nic nebrat, neboť je to klaté. Saul se však potom Samuelovi vymlouvá, že kořist vzal proto, aby měli co obětovat Hospodinu. A na to Samuel řekne to, co jsme četli: „**Líbí se Hospodinu zápalné oběti a obětní hody víc než poslouchat Hospodina? Hle, poslouchat je lepší než obětní hod, pozorně rozvažovat je víc než tuk beranů**“. Jednat podle Božího slova je víc, než přinášet všelijaké oběti. Je to mnohem víc, než Hospodinu sloužit a přitom mít vzdorovitého ducha. Můžeme konat honosné a krásné bohoslužby, ale pokud zůstáváme ve svém srdci svéhlaví a vzdorovití, je to k ničemu. A nejen to. Samuel dále říká, že je to ještě horší a velice závažné! **Vzdor je jako hříšné věštění a svéhlavost jako kouzla a ctění domácích bůžků**. O věštění víme, že je to okultní věc, která je nebezpečná člověku a proto ji Hospodin zavrhl. Uctívání model je také Bohu odporné, jen to dosvědčuje, že člověk nemá na prvním místě živého Boha, že nenásleduje učení Ježíše Krista. Vzdor a svéhlavost jsou zde přirovnány k takto závažným hříchům a proto bychom se jim měli vyhýbat. Vzdorovitý a svéhlavý člověk jenom ukazuje, že vlastně nectí Hospodina, protože má na prvním místě ve svém životě sám sebe! A pokud bychom ty a já zůstávali ve své vzdorovitosti a svéhlavosti, pokud bychom na ní stavěli svůj život, pak se podívejme, kam to dovedlo právě krále Saula. **Protože jsi zavrhl Hospodinovo slovo, i on zavrhl tebe jako krále**.“ To je to první slovo, které on slyší. On měl možnost činit pokání. Chtěl tak činit ale pouze na oko, před jeho lidem, aby jeho lid viděl, jak je to dobrý král. V srdci to měl ale jinak. Šlo mu o přízeň u lidí, ne u Boha. Jak velký je to kontrast oproti apoštolu Pavlovi, který se také dříve jmenoval Saul. Ten to měl nastavené opačně: **Pavlovi šlo o přízeň u Boha, ne u lidí**. A proto říkal i nepříjemnou pravdu, za kterou byl pronásledován. Ovšem ten starozákonní Saul místo toho aby činil pokání, ke kterému měl ještě hodně příležitostí, se nakonec odklání od Hospodina stále více. A to, co nejprve on sám v Izraeli zakázal, a to bylo právě to věštění, tak na sklonku života sám věštkyni vyhledá. **Vzdor je jako věštění...** Vzdor vůči Bohu, vůči jeho Slovu nakonec přivede k smrti. A Saul umírá ve vzdoru. Na začátku byl Bůh s ním, to byla vzácná věc. Kdyby jednal podle Božího slova, byl by Bůh s ním stále. Ve svém vzdoru jej začal přepadat zlý duch, Bohu byl hodně vzdálen a nebyl schopen pak již činit pokání, tak si zkusil vyvolat skrze věštkyni ducha, tehdy již zemřelého Samuele. A ten mu jen oznámil, že v následující bitvě zemře. A tak se taky stalo.

Bratři a sestry, Bůh se k nám sklonil v Ježíši Kristu, my kážeme, že v Něm je Bůh s námi. Vyznáváme to tak, zpíváme to tak, avšak, co je v našem srdci? My kážeme, že stačí jen víra. **Kdo v Krista věří, má život věčný**. Ovšem jaká je ta naše víra? Je to jen nedělní vyznání ústy, anebo svědčí náš charakter, naše jednání a chování v každé chvíli, i v té těžké, o tom, že skutečně patříme Kristu? Že skutečně je to On, kdo je v našem životě Pánem a je na prvním místě našeho života? Zkoumej každý sám sebe. Jsi vzdorovitý rebel, který se nechce měnit? Pokud ano, neskldíš dobré ovoce, pokud v tom zůstaneš. Jsi svéhlavý, máš svou hlavu a chceš si to dělat podle sebe a ne podle Božího slova? Pak nejsi křesťan, ale modlář. Pak uctíváš jako modlu sám sebe. Pak nestačí v neděli jen zpívat a vyznávat. Nechť tedy to, co vyznáváme, není jen na oko a ať to není pouze vyznání našich úst. Pán Ježíš nás vede pod svůj kříž, abychom se před ním kořili a ne vypínali. **Pán nám říká, ať trpělivě neseme svůj kříž**, pokud to tak budeme činit v poslušnosti jeho slova a pod tichým vedením jeho Svatého Ducha, máme zaslíbení, že **On bude měnit náš úděl k dobrému**. A nejen to, Bůh skrze své slovo z nás může dělat opravdu posvěcené a poctivé křesťany, proměněné jeho Slovem a láskou. On může změnit naše srdce vždy, když mu to dovolíme, vždy když jeho slovu uvěříme a uposlechneme. Nechť konec naší poutě není fiaskem krále Saula, ale novozákonního Saula, apoštola Pavla: **Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běh a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše: hlásat evangelium o Boží milosti**. Amen. Modlitba píseň 688 a 383

Slovo posláni: Nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás proměnit a dát vám podíl mezi všemi, kdo jsou posvěceni. (Skutky 20,32)

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 700